

SLOVENSKI ČEBELAR

205 m r s k a v

Glasilo „Slovenskega osrednjega
čebelarskega društva za Kranj-
sko, Koroško in Primorsko“ s
sedežem v Ljubljani ter „Slo-
venskega čebelarskega društva
::: za Spodnje Štajersko“ :::

Urejuje

Francišek Rojina,
nadučitelj v Šmartnem pri Kranju.

Leto XVI. 1913. Štev. 1. ::

Izhaja 15. dan vsakega meseca ter se pošilja
članom zastonj. - Članarina znaša letno 3 K.

NAZNANILO.

Izredni občni zbor je sklenil dne 31. decembra 1912 z ozirom na večji primanjkljaj pri listu „Slovenski Čebelar“ zvišati članarino od 2

na 3 krone.

Da se tudi podružnicam zvišajo dohodki, obdrže si odslej od vsakega svojega člana namesto 50 vin.

1 krono.

Štajerskemu slovenskemu čebelarskemu društvu dovoljuje osrednji odbor dosedanji popust 50 vin. za člana.

ODBOR.

Današnji številki smo priložili dopisnice za nabiranje novih članov in prosimo, naj se v nameravanem smislu uporabijo.

ODBOR.

Leto XVI.

V Ljubljani, meseca januarja 1913.

Štev. 1.

MESEČNA NAVODILA.

SPISUJE: JAN. STRGAR.

Uvod.

Gospod urednik mi je kar nenadoma potisnil pero v roko s prošnjo, naj jaz to leto spisujem mesečna navodila. Ker sva si z gosp. urednikom prijatelja in mu nerad odrečem kako prošnjo, sem se slednjič udal usodi, ampak nerad in (zakaj ravno jaz, ko čebelarim v tej kranjski Sibiriji) s prepričanjem, da bi bil mogel gosp. urednik za ta posel najti drugo bolj sposobno osebo, in radi tega, ker je spisovanje mesečnih navodil že tako zelo podrobno in vsestransko obdelano v prejšnjih letnikih »Čebelarja«, da je težko dobiti kaj, kar bi se ne bilo že pisalo.

Vendar ker sem se že odločil, hočem po svoji skromnosti vse storiti, da opozorim na najvažnejša čebelarska opravila v posameznih mescih. Poročati sem se odločil le na kratko. Cenjeni čitatelji »Čebelarja« pa naj mi oprostite, ako bom moral večkrat isto poročati, o čemer ste že toliko in tolikokrat čitali. Namen teh člankov ni, da bi se pisalo vedno kaj novega, ampak samo, da se opozori čebelarja na najnujnejša in važnejša opravila.

Januar.

Ta mesec ima čebelar pri čebelnjaku jako malo opravila, posebno ako ima pri čebelnjaku vse v dobrem stanju in je čebele jeseni preskrbel z zadostno hrano in odejo, da ne trpijo radi mraza. Predvsem je potrebno skrbeti, da imajo čebele mir, popolen mir; v bližini čebelnjaka naj se ne opravlja nikako tako opravilo, ki bi moglo čebele vznemirjati. Ako se čebele pozimi večkrat vznemirja, bodo slabo prezimile, griza in slabotna ljudstva so nasledki tega. Pač je potrebno iti večkrat prav previdno opazovat panji od zunaj. Pregledati je žrela, ali se niso morda na ta ali oni način zamašila. Pazno se posluša pri žrelih, in iz čebelnega šumenja je sklepati, v kakšnem stanju so posamezna ljudstva.

Ako je čuti zelo rahlo šumenje, tedaj je v panju vse v redu. Ako pa je čuti glasno brenčanje in ako se morda opazi skozi žrelo po dnu panjů raztresene drobce kristaliziranega medu, tedaj je sklepati, da ljudstvom primanjkuje vlage (vode), zraka, ali pa jim je mraz. Poslednje dvoje je lahko odpraviti. Na žeji pa ta mesec čebele ne trpijo toliko, da bi se ne moglo prezreti. Sneg more tudi škodovati čebelam. Posebno nanovo zapadel in suh, ako posije solnce na sneg, in odsev istega, oziroma svetloba pride skozi žrela v panj, zvabi marsikatero čebelo iz panjů, katera se v par vrtincih pogrezne v sneženi grob. Zatorej je treba skrbeti, da se kolikor mogoče vsako izletavanje prepreči. V to svrhu je potrebno žrela bodisi že tako ali tako obsenčiti; paziti pa je pri tem, da imajo čebele dosti zraka.

Tudi na miši in rovke je treba paziti, da se ne prikraejo v kak panj kot nepoklicani gostje ter ljudstvo uničijo.

Kdor prezimuje čebele v kleti ali kaki sobi, mu je tudi treba večkrat pogledat k čebelam. Ako so čebele nemirne, in je čuti šum, tedaj jim primanjkuje zraka; potreba jim je pri popolni temi odpreti žrela ali tudi prostor prezračiti. Umevno je, da morajo biti taki prostori temni, snažni, suhi, hladni in mirni.

Skrben čebelar naj pazi na zalogo satja, da ga pravočasno zažveplja, da ga mu ne pokvari molj, ker zaloga satja je za čebelarja, posebno za onega, ki čebelari na med, pravi zaklad. Kdor nima omare za satje ali ga sploh nima veliko, lahko tudi na ta način uspešno hrani satovje, da obesi satje na vrvico kam v podstrešje na prepih, toda paziti je, da se sati ne tiščijo drug drugega. Sedaj je tudi čas, da si popraviš panj, delaš nove, si preskrbiš razne čebelarske potrebščine, kuhaš vosek itd.

Ako delaš nove kranjske panj, drži se strogo natančnih mer, namreč da bodo panjovi 30 cm široki, 16 cm visoki in 70 cm dolgi, vse zunaj merjeno, t. j. z lesom vred. Deske za dno in pokrov naj bodo 13 mm debele, za stranice pa so lahko tudi do 2 cm močne. Prenaredi si tudi vse stare panj na to mero, da bodeš imel enotno mero; kar pa imaš manjše mere panjičev, jih uniči, ker sramota je, da se še najdejo čebelarji, ki imajo čebele v takih škatlah.

Ako pa si delaš druge vrste panjev s premakljivim delom, glej da se držiš predvsem natančnosti, bodisi pri panjih ali okvirjih. Les za panjove je najboljši tak, da ima kar mogoče malo grč, ker grče so dober prevodnik, na katerih se dela pozimi vlaga in tako panj splesni. Drži se predvsem natančnosti pri okvirjih: za milimeter naj si ne bodo naskrižem. Preskrbi si natančno in gladko prirezanih deščic za okvirje ter iste natančno razreži in zbij. Večkrat se primeri, posebno ako so deščice suhe in iz bolj trdega lesa, da se na konceh, kjer se zbijajo, rade razcepijo; temu pa se prav lahko odpomore na ta način, da se tisti konci, skozi katere se zabijajo žrebljički, vtaknejo za nekaj časa v vodo, toda le na koncu kaka 2 cm.

Ob teh dolgih večerih pa, dragi čebelar, nikar ne lenari. Spopolnui svojo čebelarstvo vedo s tem, da pridno čitaš kako čeb. knjigo in starejše letnike »Čebelarja«. Ako ti pa kedaj le dolgčas postane, pojdi h kakemu tovarišu-čebelarju v vas, in ako ni še u d čebelarskega društva, nagovori ga, da pristopi, ker prijateljska beseda na pravem mestu vselej pomaga. Za hvaležnost pa dal Bog, da ti to leto čebele napolnijo vso medeno posodo do vrha.

ŽALOSTNA PESEM NAŠIH PODRUŽNIC.

ZLOZIL AVGUST BUKOVIC.

Slovenci smo potrebni, da z velikanskimi koraki gospodarsko napredujemo, da dohitimo naše severne sosede, kajti v tem tiči jedro vprašanja našega obstanka. Potemtakem je tudi čebelarstvu treba napredka, čeprav so nekateri ljudje mnenja, da ga je dandanes smatrati le še kot nekako potrebno zlo... In kdor zasleduje naš napredek v čebelarstvu, bo rad priznal, da smo marsikaj že dosegli, zlasti v zadnjih letih, toda, za svojo osebo sem mnenja, da bi bili naši uspehi večji, če bi bili čebelarji — veččaki storili tisto, kar so ob raznih prilikah obljubovali. Nočem jim očitati lenobe, toda brezbriznost gotovih čebelarskih krogov je postala tako velika, da zasluži javne graje. Vrhutega jo bo treba streti, če ne, postane epidemična.

Bacil brezbriznosti je najprvo napadel naše čebelarske mojstre, prvake, sedaj so mu pa najboljša hranišča naše čebelarske podružnice. Nevarnost je, da se bacil brezbriznosti preobrazi v trajno obliko — seme.

Podružnice, vi nesrečni otroci moji, ki sem vas ustvaril s takim navdušenjem in veseljem, ali sem zaslužil, da se mi je poverila žalostna naloga, da vas pošteno obrcam in stresem za lase zaradi zanemarjanja vaših dolžnosti in zaradi brezbriznosti?... Pa res nimam dovolj trpkih besedi, da bi zadostno popisal skrajno malomarnost podružničnih odborov. Celo leto se nihče ne gane, niti občni zbori se povsod ne vrše. Število članov pada od leta do leta! Namesto, da bi bile podružnice glavna opora osrednjega društva, so mu le vir skrbi in nepotrebnih stroškov. Gospodje v podružnicah, vprašajte se vendar enkrat, kaj ste pravzaprav v teh letih storili za podružnico in za čebelarstvo samo v okolišju svoje podružnice? Mislim, da bi bil odgovor zelo kratek. Nekaj častnih izjem!

Res skrajni čas je, da se razmere izpremene, da se zanese življenje v podružnice in začne resno, vztrajno delo. Za to je pa treba odločnih, delavnih čebelarjev, ki se bodo zavedali svojih dolžnosti.

Nihče neče vpoštevati, da je osrednje društvo izdalo za organizacijo čebelarjev in pouk po deželi (v podružnicah) velike vsote — namreč velike za naše revne razmere. Izdalo jih je v nadi, da bo vsejano seme

rodilo stoteren sad, da bodo podružnice ognjišča, kjer se bodo čebelarstva srca ogrevala za vse tisto, kar jim je potrebno za napredek, skratka, podružnice so bila naša velika nada.

Žalibog, motili smo se! Zaradi tega pa ni treba misliti, da se ne da popraviti, kar je zamujenega. Le en sam marljiv član v podružnici pa bo napravil čudeže, če bo le hotel. Prostrana je njiva, ki jo imaš zorati, in rodovitna je zemlja, ki boš vanjo vrgel seme čebelarstva vede. Veruj mi, delo ne bo brezuspešno, to vem iz lastne izkušnje. In Vi čebelarji, ki ste bili voljeni v odbor podružnic z namenom, da boste kaj storili za čebelarstvo, roke iz žepa, ganite se, zavihajte rokave in začnite z delom. Delajte čast zaupanju, ki so ga imeli podružnični čebelarji do Vas takrat, ko so Vas volili v odbor. Pokažite, da ste zmožni večjih stvari, in prepričan sem, da bomo imeli v par letih vse drugačno mnenje o podružnicah, nego ga imamo dandanes. Pa reci kdo, da ne!

RAZSTAVE IN VZORNO ČEBELARSTVO.

MATEJ VIDMAR.

Vse, kar so ljudje iznašli ali dosegli v raznih strokah človeškega dela, radi tudi drugim pokažejo, da pride njihova iznajba in izum v splošno korist. Tako so nastale razstave vseh mogočih stvari. Na takih velikih razstavah je sedaj prava šola vsega človeškega znanja. In kakšne ter kako mnogovrstne razstave se dandanes vršé po večjih mestih! Stan čez stan se poizkuša in kaže napredek v svoji stroki. Tako so nastale tudi čebelarstva razstave, kamor pripeljejo čebelarji svoje najboljše in najlepše blago. Za najlepše blago ali plemenjake se dajo nagrade, da se s tem javno prizna njih uspeh pri čebelarstvu ter se jih tako postavi tudi drugim za zgled. Čebelarji, ki pridejo gledat razstavo, naj bi se učili, kaj se da s trudom in požrtvovalnostjo doseči pri čebelarstvu. Take razstave zelo povzdignejo zanimanje za umno čebelarstvo in so vsem udeležnikom za spodbudo, da se potem še višje povzdignejo in z večjo vnetostjo čebelarstva.

Tako sodi svet o razstavah. So pa tudi mnogi, ki trde, da take razstave ne prinesejo toliko sadu kot stanejo. Pravijo: »Mnogi čebelarji pripravijo plemenjake, ki jih mislijo razstaviti, največkrat na škodo drugim plemenjakom, bodisi glede pitanja ali dodajanja živali. Postavijo na razstavo res lepe plemenjake, da jih je veselje pogledati. Mnogi to store res iz resničnega zanimanja za dobro stvar, so pa tudi, ki store to iz napuha, da bi veljali za najboljše čebelarje.«

Je sicer res nekaj resnice v teh besedah, toda splošno moramo reči, da so take razstave v krajih, kjer se večkrat prirejajo, povzdignile čebelarstvo na zelo visoko stopnjo.

Še bolj važna kot razstave je pa misel, da naj bi se delile nagrade za vzorno čebelarstvo. Od enega panjů ali od par steklenic medu se ne more sklepati na celotno čebelarstvo. Lahko ima kdo na razstavi slučajno par prav dobrih plemenjakov, bodisi da so njegovi, ali jih je morda drugod kupil, ko ni vse drugo njegovo čebelarstvo nič vredno. Nagraditi bi se pa moralo vsako vzorno čebelarstvo, pa če je tudi majhno.

Kdor pozna naše razmere po deželi, mi bode prav gotovo potrdil, da v krajih, kjer še ni nihče začel z vzornim čebelarstvom, da tam ne pomaga veliko najboljše predavanje, niti tečaji. Naš čebelar se bo vedno izgovarjal: »Seveda, nič ne rečem, to je mogoče drugod, kjer imajo boljšo pašo, pri nas ne gre in ne gre.« In dopoveduj takemu starokopitnežu, da se dobi od panjů ob dobri paši že junija po 10–15 kg medu, ali misliš, da ti bo verjel? Z rameni bo poskomizgal, postrani te pogledal in se malo nasmehnil, pa stavim, da ti bo v obraz povedal, da ti ne verjame. Sam imam v tem že izkušnje.

Vse drugače pa je, če mu moreš v svojem čebelnjaku tudi dejansko pokazati svoj uspeh; to pa vpliva kot solnčna luč. In kako bi tudi ne, če vidi vse prav urejeno: čebelnjak in panji? Ta praktični, ta dejanski zgled vleče čebelarja in ga navduši za napredno čebelarstvo. Svojim očem naš čebelar najbolj verjame, bolj ko tvojim besedam. En sam vzoren čebelnjak, in rečem, da se vsa okolica lahko čudovito povzdigne. Saj je gotovo, da bi naši čebelarji lahko še enkrat toliko medu pridelali, pri ravno tistem trudu, ko bi z n a l i.

Res, da bi deželo to nekaj stalo, toda čebelarstvo bi se silno povzdignilo. Ko bi se za vsak sodni okraj določila gotova svota kot premije za najbolj vzorna čebelarstva, in bi se za ureditev teh določil rok dveh ali treh let, bi to pri čebelarjih zbudilo veliko zanimanje za napredek.

Seveda je v prvi vrsti dolžnost države in dežele podpirati na ta način čebelarstvo, zakaj čebelarsko društvo s svojimi dohodki nikakor ne more tega izvesti, ker je to samo na podporo države in dežele navezano. Pač pa bi ono po svojih veščakih in poznavateljih čebelarstva vodilo potrebna pregledovanja raznih čebelnjakov.

To je več kot gotovo, da vsi čebelarji ne bodo mogli dobiti podpor, če se tudi razpišejo nagrade. Vedeti moramo namreč, da se ne smemo zanašati le na državo ali deželo, ampak da moramo storiti, kar je potrebno, iz ljubezni do čebelarstva in do dobre stvari, in tudi zavoljo lastne sreče ter koristi svojega bližnjega.

Ali je vendar kaj lepšega na svetu kakor zavest, da smo nekaj storili za splošno korist in pomagali s svojim svetom in delom svojemu bližnjemu?

Res je, da sam ne moreš dati potrebnim čebelarjem gmotne podpore, toda pomagati jim s svojim delom in zgledom je bolje, kot dati mu nekaj vinarjev, s katerimi sam ne ve kako in kaj. Tak zgled stori,

da podpore tudi želeli ne bodo, ker se bode vsak po tvojem zgledu poprijel reš umnega in dobičkonosnega čebelarstva. Zato pravi neki pameten mož, da vsak, ki je s svojim delom in zgledom povzdignil gospodarstvo kraja, je največji dobrotnik ljudi, čeprav ne bo našel hvaležnosti.

Na ta način bi se dala našim čebelarjem zanesljiva podlaga za uspešno čebelarstvo. Če imaš pamet in denar, ne moreš nič boljšega storiti, kakor če prav in umno urediš svoje čebelarstvo. Verjemi, tvoj zgled bode bolj vplival kakor vsa predavanja in nauki o čebelarstvu, ki se le slišijo in trenutno navdušijo, potem pa se, žalibog, pozabijo.

Kdor si pametno in umno uredi svoje čebelarstvo in isto tudi umno vodi, mora dobiti od njega še enkrat toliko, kakor od zanemarnjenega, od katerega nima drugega kakor stroške in jezo. Naložena glavnicca se mora najboljše obrestovati. Vsi čebelarji, ki so tako uredili svoje čebelarstvo, to potrjujejo.

Mnogi iščejo veselja v pijači, drugi v prazni zabavi, tretji v igrah; čebelar ima pa svoje veselje v lepem in dobro urejenem čebelarstvu. In tak čebelar mora biti srečen, ž njim pa tudi njegova družina. Zatorej kreni tudi ti na pravo pot!

ŽNIDERŠIČEV PANJ.

M. HUMEK.

Na poziv v 9. št. »Slovenskega Čebelarja« in na poznejšo »Nujno prošnjo« v 10. št. lanskega letnika so se čebelarji tako počasi odzivali, da nisem mogel začeti s poročilom v minolem letu kakor sem bil obljubil. Čakal sem cele tri mesce, a še nisem pričakal vseh. Kaj še! Saj jih je nekaj celo v Ljubljani, ki se ne zmenijo za velevažno zadevo, dasi bi lahko podali zelo merodajno sodbo o tem predmetu.

Kljub temu sem zadovoljen s tem, kar se je nabralo, in že takoj tu omenim, da mi popolnoma zadostuje. Na podlagi teh nepristranskih, zanimivih in čez vse značilnih odgovorov se bo dala izreči že sedaj zanesljiva, če ne končna, pa vsaj precej merodajna sodba o uporabljivosti Žnideršičevega panjů. Ako se bo to delo pozneje razširilo in poglobilo ter dosledno nadaljevalo leto za letom, ni nobenega dvoma, da ne bi prišli na ta način do najlepših uspehov.

Poročilo bom sestavil v tistem redu, kakor slede vprašanja drugo za drugim. Mnenja posameznih poročevalcev bom vpošteval do skrajnosti, zlasti kjer se ista ne krijejo ali si celo nasprotujejo. Sicer pa je v poročilih tako malo nasprotij, pa toliko soglasij, da se mora človek čuditi, ako pomisli, da pripadajo poročevalci najrazličnejšim stanovom in da čebelarijo v zelo različnih razmerah in v medseboj zelo oddaljenih krajih. Samo eden je med njimi, ki Žnideršičev panj »popol-

noma zavrže«, ker je poizkusil z enim rojem, pa se mu ni obnesel. Vsi drugi ga pa vobče hvalijo in si skoro brez izjeme ne želijo nič boljšega. Mnogi so celo navdušeni zanj.

1. Poročila je vposlalo 26 čebelarjev, in sicer pride

na Kranjsko . . .	17 čebelarjev s	457 panji
« Štajersko . . .	3 čebelarji z	28 «
« Goriško . . .	3 « «	38 «
« Istrijo . . .	2 čebelarja s	43 «
« Koroško . . .	1 čebelar «	3 «

skupaj . 26 čebelarjev s 569 panji.

Čisto gotovo pa je na vsem Slovenskem čez 1000 Žnideršičevih panjev v rabi, ker jih je čebelarstva zadruška zadnja leta razposlala jako veliko. Poleg tega so jih čebelarji sami izdelali precejšnje število. Minolo leto jih je samo ljubljanski mizar Trink razposlal okrog 130.

2. Največ izkušenj s tem panjem si je pridobil brez dvombe Žnideršič sam, ker on najdalje — od l. 1905. — čebelari v njem v večjem številu. Drugi poročevalci se v tej točki zelo razlikujejo. Precej je takih, ki ga imajo v rabi že po 3—4 in tudi 5 let in so popolnoma izvežbani v vseh tozadevnih opravilih. Nekaj seveda jih je pa tudi, ki šele poizkušajo in ne morejo biti merodajni pri končni oceni. Vendar je pa iz poročil jasno razvidno, da kdor panj rabi 2—3 leta, se mu tako privadi, da so mu opravila v njem prava igrača.

3. Obljudenje se je vršilo na najrazličnejše načine, a vedno z istim končnim uspehom. Niti en poročevalec ni omenil, da bi bil n. pr. z roji dosegel boljših uspehov kakor s preselitvijo iz kranjiča ali gerstungovca. Največ panjev se je obljudilo naravnost z roji, ki so se djali na umetne medstene ali pa samo na začetke. V več slučajih so vsadili roje v plodišče in vališče in jih v jeseni združili in tako dobili orjaško ljudstvo in potrebno satje za popolen obrat v drugem letu. Veliko število panjev so obljudili poročevalci iz Gerstungovih panjev, kar se je povsod obneslo prav dobro, dasi so okvirji prišli v drugačno lego. Najpreprostejše obljudenje je bilo ono iz eksportnih panjev; tudi to so izvrševali v mnogih slučajih in vedno z najboljšim uspehom. Najmanj se je uporabljalo preseljevanje iz kranjičev, ki je sicer tudi dobro, a precej težko izpeljivo, zlasti ako so panji močni in vrhutega medeni. A kljub temu poznam preprostega čebelarja, ki je takoj po tečaju v Marijanišču svojih 30 kranjičev »zrezal« v okvirje racionelne mere in preselil s satjem, zalego, medom in muho vred v Žnideršičeve panji.

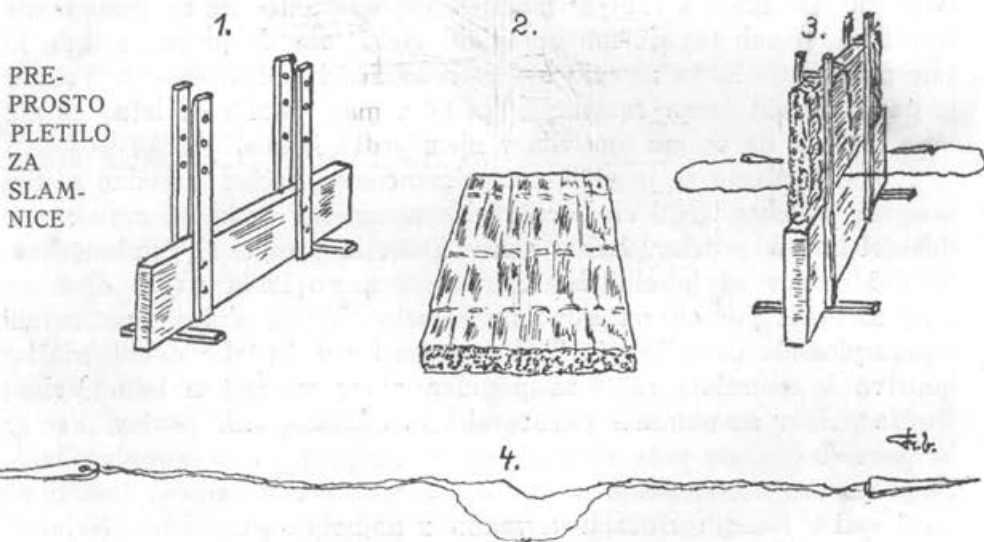
4. Glede razvoja čebel v našem panju najdemo v poročilih vse-skozi brez izjeme: dobro, prav dobro, prav povoljno, izborna, izvrstno, prav izvrstno, hitro, zelo hitro itd. Iz teh izrazov lahko posnamemo, da je panj v tem oziru nedosežen. Zato trdi več poročevalcev, da se žival razvija v njem »bolje kakor v vsakem drugem panju«. V 14 dneh

je izdelal roj vseh devet okvirjev brez vsakih začetkov in samo en okvir malo nepravilno. Neki poročevalec je opazil samoobsebi umeven pojav, da so se na izdelanem satju ljudstva razvijala najboljše, na umetnih medstenah slabейše in najslabейše na začetkih. (Dalje prihodnjič.)

PREPROSTO PLETILO.

FRAN VADNAL.

Da nas pletenje slamníc ne bo nič ali vsaj malo stalo, si napravimo naslednje opisano pletilo, ki nam ga kaže današnja slika. Vzamemo si kratko, debelejšo desko (5 cm). Nanjo pribijemo na obeh straneh po dve in dve enako dolgi letvi, ki jih že preje, pa tudi lahko že pribite prevrtamo v razmerju dolžine slamníc, ki jih hočemo pletiti, oziroma zvezati. Istotako pribijemo že omenjene letve v razdalji potrebne širine slamníc. Sicer je razvidno na sliki 3., v kakšnem razmerju si bo vsak nabil letve. Na dolnjem koncu pribijemo z enim žrebljem dve kratki letvici, ki služita za stojalo in se lahko naravnata v smeri deske, če pletila ne rabimo. Nato vzamemo slame iz šopa (škopa) in nadevamo

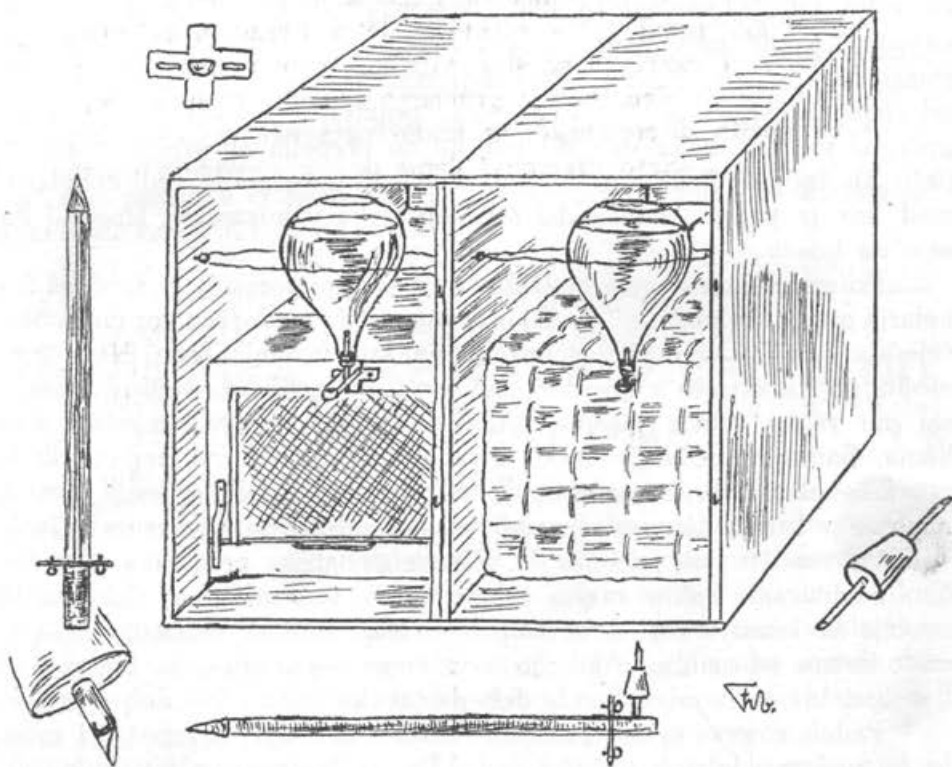
v pletilo, potlačimo in pretaknemo na letvah z dvema klinoma. Napravimo dve leseni igli iz trdega lesa, v kar nam pride prav kak zlomljen lesen obroč. V šivanki navodimo konopec, ga povoščimo, da se ne zamota, in oba konca zvežemo, kot nam kaže slika 4. Igli nato pritakamo drugo proti drugi v enaki višini in oba konca na vrhu zvežemo. To delo opravimo lahko sami, lahko pa nam pomore kak deček, kar mu bo še v veselje. Zvezano slamnico pa vzamemo iz pletila in jo odrežemo z ročno sečko, s katero sekamo koruznico, ali pa v slamoreznici.¹

¹ Ali pa s sneto koso. — Op. uredn.

PITALNA PRIPRAVA.

FRAN VADNAL.

Za Žnidersiščev panj je zelo primerna sledeča pitalna priprava, razvidna na priloženi škici. Obstoja iz: čutare, zamaška z aluminijevo cevko in koritca. Kakor je videti na sliki, je koritce, kolikor ga gre v panj, okroglo, ima le toliko zarezo, da lahko čebele sproti odpijejo, kar priteče iz čutare. Odpita tekočina se nadomesti z novo iz čutare, nikdar pa ne gre preko roba, čemur brani zračni tlak. Nastavek koritca, ki ostane zunaj vratca, je bolj široko odprt, da stoji v njem poševno prirezana aluminijasta cev. Cev ima na koncu, in sicer znotraj pritrjeno, dvakrat upognjeno kratko žico, ki zabranjuje prehiter odtok

PITALNA PRIPRAVA

pitalne snovi. Na koritcu je tudi pločevinast križ z dvema zarezama, da se celo koritce pričvrsti z vijaki na vratca, toda tako, da se vsak čas lahko odvzame. Oporo čutari damo z dvema žicama, ki sta, kakor nam kaže slika, pretaknjeni skozi vijaka, ki ju privijemo v levo in desno steno. Ko se medišče odpre čebelam, se seveda ta vijaka odstranita. Tako pitanje ne vznemirja čebel, ker ni potreba odpirati vratca, in posebno pri spomladanskem ne vhaaja hlad v panj, ker ni treba slamnic odgrinjati. Tudi se čebele ne razlezejo in obdrže v gnezdu

enakomerno toplino, medtem ko se pri pitanju pri spodnjih vratcih čebele razlezejo, razburjajo, in marsikatera izmed njih otrpne. Ker navadno pitamo z mlačnim sladkorjem, je dobro, če si napravimo vrečico za čutaro, s čimer bi se zabranilo prehitro ohlajenje sladkorja. Opisana pitalna priprava se lahko naroči pri Simmich-u, Jauernig, Avstr. Šlezija in stane 70 h.¹

ČEBELARSTVO IN ALKOHOL.

S. KOPRIVEC.

O Božiču se je vršil v Ljubljani impozanten protialkoholni kongres. Tu se je poudarjalo in zopet poudarjalo, kako grozno vpliva alkohol na človeško telo. Omenjeni so bili skoro vsi stanovi človeške družbe od najmanjšega do največjega, le čebelarja so se vsi ogibali. Z nekim zmagovitim ponosom sem odšel domov, češ, saj sem čebelar in kot tak nedotakljiv. — — — Toda stoj, prijatelj! Ti li ni že marsikdo pošepnil na uho, kako so »ga« pili, ko so prepeljavali svoje »muhe« v pašo ali iz paše? Pa vzradoščen, da se iz paše grede cedi čebelarju med kar iz panjú, je pogledal rad še globlje v kozarček. Ha, ha! Pa smo na koncu.

Prijatelj, ti me ne razumeš! Kaj pa v prelepi pomladi, si že videl čebelarja pred čebelnjakom? Tedaj je mnogo bolj vzradoščen, ko mu ljubke čebelice cele koške cvetnega prahu prinašajo v panj. Tedaj nima časa misliti na razvedrilo v gostilni; ne more se ločiti od svojih ljubljenk, saj mu vsaka čebela posebej pripoveduje toliko novosti mladega življenja. Samo razumeti je treba živalico, in priznati mi moraš, da jo pravi čebelar tudi razume. Pojdi in prepričaj se! Pa še več! Sosed, napoten v krčmo, se rad pomudi pri sosedu-čebelarju, ker ga »žival« veseli. Povem ti tudi na uho, da nobena gledališka predstava nima toliko zanimivosti kakor ravno čebelnjak, in to vsak dan. Čebelica te popelje ne samo v svoj dom, ampak v zadnji kotiček veličastne narave, samo krčme se ogiblje. Ako njo — in mene — razumeš, se bodeš tudi ti ogibal krčme in priznal mi bodeš, da čebelar mora biti dober človek.

Padale so prve cvetke pod ostro rezino, in druge, in zopet! »Fantje, le po njej, saj jutri je počitka dan.« Da, se bomo pa jutri odpočili! Pa kdo bi počival sedmi dan, ko pa se ravno ta dan nudi najlepša prilika. — Mamica v eni sapi prihiti do čebelarja, pa hipoma odskoči! »Jezus, saj je moj sin tukaj; pomaga čebelarju ukrotiti sitni roj! Hvala Bogu, da ga ni bilo pri pretepu!« Pristopi, mamica, in oddolguj se čebelarju, ki ti je iz nevarnosti rešil sina!

»Kaj pa prenašajo Trčkov striček danes v čebelnjak?« »Zapažili bodo najbrže svoje muhe.« »Jaz grem pa pomagat. Ravno smo se danes učili v šoli o čebelarstvu, in so nam g. učitelj pripovedovali, kaj vse se

¹ V kratkem pri g. Humeku v Ljubljani. — Op. uredn.

imamo učiti od čebelice.« — Le pojdi, ljubi deček, pomagaj onemoglemu starčku; danes nekaj, jutri nekaj in postal bodeš previden in spoštovan gospodar! Ako vzljubiš čebelico, vzljubil bodeš dom in vso okolico!

Kako to brije okoli hiše! Žalostno in dolgočasno je čepeti tu. »Pojdiva na pol litra!« Skozi vas grede, zaslišita prav živahen razgovor iz hiše starega čebelarja. Vstopita in prisostvujeta. — Le prehitro se zmrača in le prehitro je potekel čas; »pol litra« je šlo po vodi, vrneta pa se zadovoljnih obrazov vsak na svoj dom. — Ljubi otec, tisočkrat ti hvala, da si zabaval sebe in toliko družbo s pripovedovanjem veselih, zate pa mogoče mučnih dogodbic iz svojega življenja »med muhami«!

Kaj? To naj bi bila naloga čebelarjeva? Da, dragi tovariš-čebelar! Ako hočeš biti čebelar, moraš biti dober človek, moraš prevzeti to nalogo! Ne straši se: če le kdo, imaš ravno ti obširno polje in ni se ti mučiti kdo ve kako. Bodi vljuden tudi s sovražnikom in približal se ti bode sam. Zbiraj okoli sebe otroke, mladeniče in može, poučuj jih in odgovarjaj jim na razna vprašanja. Danes bodeš odvrnil od popivanja tega, jutri drugega. Če kdo danes tvoje početje prezira, te bode gotovo še upošteval.

Tako postaneš čebelar rešitelj, ki trga posameznike in družine iz grabežljivih krempljev alkoholizma.

ČEBELARSKA RAZSTAVA V CELJU OD 15. DO 19. SEPTEMBRA 1912.*

Povodom desetletnega obstanka čebelarskega društva za Spodnje Štajarsko prirejena čebelarska razstava je nad vse pričakovanje izvrstno uspela; dokazala ni samo pridnosti in uspešnosti spodnještajarske čebele, ampak tudi društva samega, čigar delavnosti je odprto še jako široko in hvaležno polje. Kljub temu, da je bilo pretečeno čebelarsko leto skrajno neugodno, ker je neprestani dež uničil vsako upanje do primerne donosa, postajali so določeni razstavniki prostori skoro premajhni, tako da se n. pr. oddelek z orodjem ni mogel razviti.

Skupina I a, žive čebele, se je nahajala na obsežnem sadovnjaku graščaka Sušnika, ostale skupine pa so se morale stisniti v 200 m² površja obsegajoči dvorani (sušilnici), ki se je v to svrhu primerno pripravila.

Razstavljavcev se je priglasilo 114, izostali so le štirje.

V skupini I a, žive čebele, razstavilo je 22 razstavljavcev 55 čeb. ljudstev v različnih panjih, dvojakih, paviljonih itd. Najbolj zastopana je bila dunajska mera (Levstik, Kosi, Časl, Mirnik, Lukman, Samec, Waingerl, Kodela, Srebrnič, Merhar, Klopčič), in sicer v tri- in dvonad-

* Poročilo se je zakasnelo, ker se je brezuspešno čakalo na podobe (klišeje). — Op. poroč.

stropnih panjih kakor tudi v ležečih; poleg tega pa že stopa tudi široki sat močno v ospredje (Zdolšek, Stampfl, Černej, Strgar, Pečar, Vuča, Zagode) in je posebno omeniti Žnideršičev panj z mrzlo in toplo stavbo, amerikance ter dunajski »Breitwabenstock«. Gerstungovcev je bilo malo (Pikl, Srebrnič, Klopčič, Verbič). Od 4 opazovalnikov (Klopčič, Stampfl, Strgar, Armič) je bil Strgarjev z enim samim velikanskim satom najlepši. Manjkalo ni originalov, kakor štori, koši; kot posebnosti pa je omeniti Kosijevo cerkev, Ajdčevo lokomotivo in Vrečerjevega škofa, sv. Ambroža. Cela ta skupina je imela podobo podkve.

Ostale skupine I. b, prazni panji, II. čebelni pridelki, III. orodje, IV. umetni izdelki iz medu in voska in V. učila razstavljene so bile v že omenjeni zaprti dvorani, katero so vrtnar Keller ter gospoda Detiček in Kramar kaj okusno okrasili. Vhodu nasprotna stena je bila velikanska štelaza, obložena s stotinami kozarcev, napoljenih z medom najrazličnejših barv, od raznovrstnih cvetlic in iz vseh krajev Spodnje Štajarske; v sredi teh naravnih biserov pa je stal kip našega presvetlega cesarja, okrašen s cvetkami. Dve sprednji tretjini dvorane sta bili zastavljeni z mizami, in sicer ob stenah z vkupnimi, na sredi z zasebnimi, ostala (vhodu najbližja) tretjina dvorane založena je bila z orodjem in praznimi panji. Na stenah so visele podobe o razvoju in anatomiji čebelnih bitij, o gnilobi, podobe čebeljakov, čebelam škodljive živali, deloma v podobah, deloma v naravi, sploh kar spada v skupino »učila«.

Razstavljavci Majdič, Paar, Levstik, Kosi, Černej in Zdolšek so imeli lastne oddelke, in sicer prva dva z najrazličnejšimi čebelarstvi potrebščinami kakor tudi s praznimi panji, ostali štirje pa so razumeli vzbujati občudovanje obiskovalcev in zanimanje za čebelarstvo s svojimi, v sredini dvorane stoječimi mizami, na katerih so bili razstavljeni med in vosek v najrazličnejših oblikah ter drugi krasno opremljeni predmeti. Nič manj pozornosti niso vzbujali stoti medu, katerega je bilo okoli 1500 kg natočenega v zelo pripravnih društvenih kozarcih, ki so vabili strokovnjaka k občudovanju, druge pa k nakupovanju. Poleg tega je omeniti tukaj okoli 100 kg medu v snežnobelem satovju in približno ravno toliko voska. V tej skupini III. (čebelni pridelki) je bilo 91 razstavljavcev, in je zavzela taista celo sprednjo steno in polovico ob stranskih stenah stoječih vkupnih miz, in sicer na levi strani (od vhoda) med, na desni pa vosek.

Tej skupini je sledila na stranskih mizah IV. skupina (umetni izdelki iz medu in voska), in sicer na desni strani umetno satovje, na levi pa likerji, medeno pecivo ter razne oblike iz voska. Tukaj je bilo 30 razstavljavcev.

Zadnji del leve stranske mize je bil obložen z ostalimi učili (skupaj 23 razstavljavcev v skupini V.) in se ne sme pozabiti kemičnih sestavin medu (dr. Njegovan), nagačenih čebelnih škodljivcev (Pulko), gnilobnega sata (Jurančič) ter zelo lepo zastopane čebelarstvene literature; v zadnji točki se je posebno odlikoval Perc, in je bilo najti v tej: »Slov. Čebe-

larja«, »Umnega čebelarja«, »Antona Janša popolno podučenje«, »Slov. čebelarček«, Sumperjevo, Lakmayerjevo knjigo itd., kar je lep dokaz, kaj je bilo že od nekdanj čebelarstvo slovenskemu ljudstvu.

V ostali del razstavne dvorane stisnjeni sta bili skupini I. b (prazni panji, 16 razstavljalcev). Žalibog se zaradi pomanjkanja prostora ta del ni mogel razviti, kar je bilo posebno za učečega se čebelarja v kvar. Za tega ste bili namreč ti dve skupini najbolj zanimivi, in užitek je bilo opazovati, kako so navadni kmetski fantje razne predmete proučevali, jih merili, si delali beležke itd. Izmed praznih panjev je omeniti 4 Žnideršičeve (Trink), ravno tak od nadučitelja Topolovška lastnoročni napravljene panj, nekaj preveč premakljiv, podolžen dveetažen panj nadučitelja Pukmeistra z mrzlo stavbo v vališču in toplo v medišču, sličen panj tovarnarja Barača, razni panji s širokimi sati (Sträuli, amerikanci), dunajčani itd. Med orodjem je bilo videti točila od najprimitivnejše do najpopolnejše vrste, razne stiskalnice za vosek, umetno satovje, solnčne topilnike, prestrezala za roje, stojala za satovje, oblike za zbijanje okvirjev, čistilne kotle za med, rešetke itd.

Nadučitelj Časl se je pokazal strokovnjaka v medenih likerjih, po katerih se je prav pridno segalo. Černej in Armič sta se ravno tako odlikovala v medenem pecivu, Vuga v medicu, Nemeč pa je spekel velikansko medeno potico. Za telesne potrebščine je bilo skrbjeno v bifeju, v katerem sta gospe Mirnik in Jošt marljivo stregli obiskovalcem poleg drugih krepčil tudi z društveno medico in z medenimi kolački, katerih se je v ta namen spekel cel zaboj.

Blagajno so ves čas uspešno oskrbovale gospodične Dragica, Metka in Ivana Mirnik.

V razstavljalnem odboru so bili: Jošt, Zdolšek, Kosi, Mirnik, Levstik in Pikel.

Razstavo je otvoril dne 15. septembra 1912 ob 9. uri dopoldne društveni predsednik Kurbus. V svojem nagovoru je najprej omenil dr. Hoffmanna in dr. Michla kot odposlanca vlade, kateri se je posebno zahvalil za njeno naklonjenost, s katero je razstavno prireditelj omogočila. Nato je pozdravil deželne poslanca dr. Kukovca (drugi poslanci so bili zadržani), pičlo zastopane urade, župana okoliške občine g. Fazarinca, zastopnike kranjskih in hrvaških čebelarjev (Rojina, Likozar, dr. Rojic), se zahvalil posebno graščaku Sušniku, ki je tako dobrohotno dal na razpolago za razstavo prostore, se zahvalil vsem, ki so na kakršenkoli način pripomogli k tako krasnemu učinku, in se končno spomnil našega vladarja, ki so mu navzoči zaklical navdušeni trikrat »slava«.

Dvorana je bila cel ta dan natlačeno polna.

Popoldne se je vršil slavnostni občni zbor, o katerem se je v »Čebelarju« že poročalo.

Zvečer se je uprizorila v »Narodnem domu« pred obilnim občinstvom igra »Čebelarjev god«, ki jo je spisala gospa Kosijeva.

Na veliko veselje se je do tega dne skrajno neugodno vreme zboljšalo, posijalo je solnce in privabilo ljudi od blizu in daleč na razstavo: čebele so močno izletavale, tudi nosile, in se je mogla vsled lepega vremena tudi ta skupina razstave razviti. Zanimanje obiskovalcev je bilo tako lepo, da so imeli člani razstavljalnega odbora z razlaganjem dosti posla, zaradi tega so morala izostati tudi določena predavanja, pač pa se je uresničil izlet na kmetijsko šolo v Št. Jurju, in bližnji čebelarji so peljali prijatelje in znance od daljnih krajev v svoje čebelnjake. Z veseljem se mora pribiti, da je tudi slovenska inteligenca prav pridno obiskovala razstavo, in se je videlo tukaj tudi take osebe, ki sicer nikamor ne grejo; da, nekateri se celo niso mogli navedati in so bili stalni gostje. Saj se je vendar šlo za prireditelje, kakršne na slovenski zemlji še ni bilo! Povabilo se je vse šolske zavode in se jim zagotovilo kolikor mogoče znižano vstopnino; odzvala pa se je le slovenska nižja gimnazija (polnoštevilo) ter okoliška ljudska šola in dekliška šola šolskih sester. Tudi nemško prebivalstvo se je očitno izogibalo, vkljub temu, da se je strogo vse opustilo, na čemer bi se mogel kdo izpotakniti.

Število obiskovalcev mora segati veliko čez 1500. Prodalo se je 921 vstopnic (po 50 h) in 75 permanentnih vstopnic (po 1 K); razstavljalci sami pa so imeli prost vstop, omenjeni dijaki, učenci in učenke pa so vstopili brez vstopnic.

(Konec prihodnjic.)

IZREDNI OBČNI ZBOR

DNE 31. DECEMBRA 1912.

POROČA TAJNIK IN
BLAGAJNIK H. ZIRKELBACH.

Gosp. predsednik M. Hafner otvori izredni občni zbor, konstatira sklepčnost, pozdravi navzoče člane, naznani edino točko dnevnega reda o razgovoru za zvišanje članarine ter pozove tajnika in blagajnika H. Zirkelbacha, da poda računski zaključek »Slov. Čebelarja«.

Iz računskega zaključka je bilo razvidno, da je bil list sam na sebi za 1000 K pasiven, ker od 1392 članov je osrednjemu društvu ostalo le 127 članov, ki so plačali po 2 K, vsi drugi le po 1 K 50 h. Tiskarski in drugi stroški lista so pa čimdalje večji. Vso to izgubo mora društvo pokriti s podporami, namesto da bi jih porabilo za druge društvene koristi.

Po poročilu se je vnela živahna debata za in proti zvišanju članarine, ki so se je udeležili gg. Koprivc, Sajovic, Virient, Sallath, Črna goj, Bukovic in Humek.

Sprejet je bil odborov predlog, da se zviša članarina za 1 K, podružnicam se pa tudi zviša delež za člana od 50 h na 1 K.

Končno se gosp. predsednik zahvali zborovalcem za njih udeležbo, zagotavljajoč, da bo društvo večje dohodke vestno porabilo v korist članom, vošči vsem srečno in veselo novo leto ter zaključil izredni občni zbor.

Iz Šmihela pri Postojni. Kakor po večini drugod, tako je bilo tudi pri nas pretečeno leto za čebele zelo slabo. Rojev malo, še ti pozni in slabi. Mesec april in maj neugoden, junija pa je nastala dobra paša in je trajala do dne 14. julija. Takrat sem iztočil od starcev in zgodnjih prucev nekaj finega cvetličnega medu, toda kaj, ko sem ga moral pozneje čebelarjem vračati. Od dne 14. julija naprej je tehtnica kazala vsak dan porabo, izvzemši par dni v avgustu, ko je bilo po 20 dkg donosa. Potem ni čudno, če so zadnji roji umirali lakote že o Malem Šmarnu. Neki tukajšni čebelar je imel že pred Božičem eno tretjino vzimljenih plemenjakov mrtvih. Kaj bo še le do pomladi? Kako prav bi bilo ravno v slabi letini, ako bi bili tukajšni čebelarji organizirani pri čeb. društvu ali ako bi imeli celo svojo podružnico in bi dobili lahko neobdačeni sladkor in tako rešili čebele žalostne smrti in imeli potem vsaj upanje na boljšo letino. Saj podnanaška dolina ni tako slaba za čebelorejo, četudi se pri nas ne seje ajda. Le združiti se moramo bolj z našim »Čebelarjem«, in učiti se. Ne domišljujmo si, da že vse vemo! Kakor so delali naši dedje, ni zadosti za naše čase. — Voščimo ob novem letu čebelicam za naprej boljšo usodo! Kolikor jim je ne nudi narava, pripravimo jim jo mi, saj nam bodo to bogato povrnile.

Anton Premfl.

Sv. Jurij ob ščavnici. V decembru, ko je navadno ob tem času huda zima, da potiska človeka pa tudi čebelico kolikor mogoče v toplo zavetje, so vendar naše ljube čebelice dne 27. decembra občutile tople solnčne žarke. Usipavale so se iz panjev kot ob rojenju; bilo jih je povsod dovolj, posebno na mokrotnih tleh, da so se potrebno napile, potem so veselo brenčec krožile po zraku kot bi hotele reči: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!« — Jesenska ajdova paša je bila v ščavniški dolini, kjer se seje mnogo ajde, srednje dobra. — Od 20 panjev sem dobil 250 kg medu. Prodajal sem ga po K 1.40. — Še nekaj z ozirom na cene medu pri naših trgovcih. Meni je plačal naš domači trgovec med po 1 K 40 h, ker smo čebelarji skupno sklenili, da ga ceneje ne bode nobeden dal in ga tudi ne sme dati. In kaj je bilo potem? Dajali so ga veliko ceneje; za 1 K 20 h in še celo za 1 K so ga hodili ponujati. In kaj sem dobil potem jaz? Par gorkih besedi od trgovca, da sem mu za previsoko ceno med prodal. Pomisli dragi, kdo ima več dohodkov, ti čebelar, ali pa tvoj trgovec? Če naši trgovci ne dobijo pri medu judovskega dobička, tedaj jim ni po volji. Če ti plača kg po 1 krono, zakaj pa ga on prodaja za 1 K 60 h do 1 K 80 h? Čebelarji, kdaj bomo storili, kar smo mnogokrat govorili in še nikoli storili? Z novim letom pa se držimo sklepov! Vsi za enega, eden za vse, ne pa vsak zase, vsak po svoje. — Sklenem svoje poročilo in želim vsem čebelarjem, posebno pa gosp. uredniku! prav medeno leto, našim ljubim čebelicam pa sladek počitek in zdravo vstajenje!

Francišek Rožman.

OD OSREDNJEGA ČEBELARSKEGA DRUŠTVA.

XIII. odborova seja dne 30. dec. 1912. (Poroča tajnik H. Zirkelbach.) — K odborovi seji povabljeni gosp. Bukovic na prošnjo odbora izjavi, da prevzame vodstvo opazovalnic. — Nova opazovalnica se ustanovi v Grahovem pri Cerknici na Notranjskem. — Slov. Čebelar bo imel v prihodnje ovitek, na katerem bodo oglašili. — 2. številki »Slov. Čebelarja« se prilože položnice. Kdor do 3. številke ne bo plačal članarine, se mu list ustavi. — Društvo prevzame nabavo in prodajo čebelarskih potrebščin in naprosi g. Humeka, da prevzame to nalogo. Gosp. Humek izjavi, da z ozirom na to, ker te zaloge nihče izmed odbornikov ne prevzame, začasno prevzame on to zalogo. Gosp. urednik se pooblašča, da razdeli tuje čebelarske liste posameznim poročevalcem »Slov. Čebelarja« v svrhu poročanja.

XIV. odborova seja dne 4. jan. 1913. (Poroča tajnik H. Zirkelbach.) — Razgovor in sestava načrta čebelarskega zakona.

XV. odborova seja dne 11. jan. 1913. (Poroča tajnik H. Zirkelbach.) — Sestava čebelarskega zakona.

XVI. Odborova seja dne 17. januarja 1913. (Poroča tajnik H. Zirkelbach.) — Sestava čebelarskega zakona.

IZ SPODNJEŠTAJERSKEGA DRUŠTVA.

NAZNANILO.

Slovensko čebelarsko društvo za Spodnje Štajersko naznanja svojim članom, da je Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani zvišalo članarino na 3 krone.

Vsled tega moramo plačati za „Čebelarja“ v Ljubljano K 2.50 za vsakega člana in je bil naš odbor primoran pri zadnji seji članarino tudi na 3 krone zvišati.

Predsedniki in blagajniki naših podružnic blagovolijo ta slučaj našim udom tolmačiti in članarino za leto 1913. v znesku 3 kron pobirati.

ODBOR.

KRANJSKE PODRUŽNICE.

Čebelarica podružnica na Robu. Če moramo upati od čebelice, smemo upati tudi od čebelarjev. Saj me razumete: mislim na organizacijo čebelarjev v podružnici. — »Na, že zopet agitira«, si bode mislili. I, seveda, saj sedaj je šele treba stopiti na prste. Slaba čebelarica letina, k tej se je pridružilo še zvišanje članarine. Na zadnjem izrednem občnem zboru je bilo sklenjeno, da se članarina za vsakega uda zviša od 2 na 3 krone. Pripomnim pa, da je doslej podružnica dobila od člana po 50 h, poslej pa ta dobi od vsakega člana po 1 K. Bojim se, da nas bode ta sklep še stisnil, veselilo pa bi me, če bi nas to res stisnilo — tesneje združilo. Pretečeno leto nas je bilo 34 članov v podružnici, kdo ve, če jih ne bode nekaj odpadlo takoj prvo leto po zvišanju članarine. Težavneje bode pridobivati novih članov, posebno začetnikov in naraščaja. Upam pa, da bode vsi dosedanji člani ostali zvesti svoji podružnici, in prosim vsakega člana, naj nam pridobiva še novih članov, da postane podružnica še krepkejša. Janez Zakrajšek, Neredje, blagajnik.

Čebelarica podružnica na Robu. V prvi vrsti želim vsem članom naše podružnice prav srečno in veselo novo leto. Dal sv. Ambrož, da bi imeli v tem letu obilnejši blagoslov pri svojih čebelah! S pretečenim čebelarskim letom gotovo ni bil nihče zadovoljen. Slišati je bilo celo, da so nekateri čebelarji iz paše mrličje domov vozili, ali pa so jim čebele pomrle, še preden je bilo čas, zapaziti jih. Jaz sem vzimil 68 panjev čebel. Da nisem posegel po sladkorju in medu, ne bi bilo danes tako v redu v čebelnjaku. Razveselilo me je, ko sem prišel na Silvestrov dan pred čebelnjak. Niti eden panj ni miroval. Bilo je življenje kakor v najlepšem majniku. Tudi sem opazil, da so čebelice prinašale precejšnje merice obnožine. Hotele so menda še v starem letu rešiti, kar se da; v novem letu pa upajmo, da bodo donesle sebi in čebelarju, kar se le največ da. Janez Zakrajšek, Neredje, blagajnik.

Članom čebelarice podružnice na Robu. Zopet je zatonilo leto tudi za nas čebelarje. Prav z veseljem se ga ne moremo več spominjati, saj nam je doneslo le trud in izdatke. Kar je prošlo, pozabimo, najsij se tudi rane celijo počasi, saj smo jih vajeni. Pozabiti pa ne smemo na svojo podružnico in njeno moč v pretečenem letu. Reči moram, da je bila po številu članov precej močna. Bilo nas je 34 članov, všteti 6 članov, katere je osrednje društvo priklopilo naši podružnici. Priklopljeni čebelarji so: Erčulj Janez iz Podgore, Štrumbelj Martin iz Zdenke vasi, Šuštar Francišek iz Vidma, Mavec Anton iz Želimelj, Intihar Janez iz Turjaka in Peček Jožef iz Ambrožev. Večina članov pa je več ali manj oddaljenih od središča in je torej še več članov, s katerimi se ne poznamo. Smo seveda raztreseni, in če bi hotel obiti vse naše člane, bi potreboval najmanj en teden. Okoliš naše podružnice sega tja do Želimelj, dalje čez Turjak do Dobropolj. Odtod objema ves griček okoli Sv. Gregorja, se izliva po celi Karlovški dolini čez Lužarje notri do Krvavepeči. Kajne, pa 34 članov v takem okolišu! Da, pa moraš takoj pomisliti, da ima zopet vsak čebelar svojo državico, katere previden vladar mora biti on

sam. Za vsa njegova ljudstva mora biti zopet precejšen okoliš. Da pa se vsaj enkrat na leto snidemo, zato imamo vsakoletni občni zbor in pa poučni shod. Vem, da na letošnji občni zbor marsikoga ne bo, ker je oddaljen, ali pa vsled tega, ker bode odslej članarina zvišana za eno krono. Žalostilo bi me, ako bi bilo to zadnje povod, da bi kateri izmed dosedanjih članov odstopil iz organizacije. Rad bi videl, da bi bila podružnica še močnejša, ker le v združitvi in edinstvi je spas. Zato: čebelarji, vsi na krov in ne obupavati! Na svidenje na občnem zboru naše podružnice, kateri se vam bode naznanil pravočasno!

S. Koprivec, predsednik.

Kamniška čebelarska podružnica naznanja svojim članom, da ima svoj redni občni zbor dne 2. februarja ob 2. uri popoldne v gostilni pri „Petru“ v Kamniku z običajnim sporedom. Čebelarji! 22. decembra m. l. sklicani zbor se je preložil zaradi prepiche udeležbe. Odbor nujno prosi za številno udeležbo, posebno zato, ker so važne točke na dnevnem redu. Odbor.

Vrhniška podružnica naznanja svojim častitim članom, da priredi svoj redni občni zbor dne 2. februarja 1913 ob 3. uri popoldne v gostilniških prostorih v „Društvenem domu“ na Vrhnikih. Na zboru se tudi predložijo „pravila“ gledé plačila in uporabe novega čebelarskega voza. K obilni udeležbi vabi odbor.

Čebelarska podružnica v Lazah pri Planini ima svoj redni občni zbor v nedeljo dne 2. februarja (na Svečnico) ob 3. uri popoldne v gostilni pri Frančišku Leskovcu, po domače „Šteklu“ v Lazah št. 25 z običajnim sporedom. Čebelarji in prijatelji čebelarstva se vabijo, da se zboru v obilnem številu udeleže.

Jos. Klančar, tajnik in blagajnik.

ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

Dobova: Skromno in tiho je delovanje naše čebelarske podružnice, vendar uspešno, četudi še ne brez nedostatkov. Večina udov se je odločila čebelariti v novem letu v Žnidersičevih panjih. Namesto dveh takih panjev je umesten dvojak, ki ima prednost v tem, da je olajšano jesensko ali spomladno združevanje, ter ima dva satnika več, kot oba navadna skupaj. Tudi vzimovanje in skladanje v čebelnjaku se pri njih bolj obnese. — V našem dveletnem obstanku je zabeležiti tudi čebelarsko razstavo v Celju, koje se je udeležilo 5 udov s 60 kg medu. Nagrada 10 K se je prisodila Josipu Ogorelcu. — Z udnino moramo biti v novem letu točnejši. — Vsem udom želi veselo novo leto

Frančišek Vadnal, t. č. predsednik.

Podružnica za okraj Laško ima občni zbor dne 26. januarja ob 2. uri popoldne v prostorih okoliške šole. — Čebelarski pozdrav! Zdolšek.

Čebelarska podružnica Zgornje dravsko polje s sedežem Orehova vas ima svoj občni zbor v nedeljo dne 26. januarja takoj po rani božji službi v gostilni M. Lesjaka. Pobirala bode tudi članarino za leto 1913. in sprejemala nove ude. Prosi se tudi, da bi vsak stari ud pridobil še enega novega. S čebelarskim pozdravom

Janez Pinter, načelnik.

PRIMORSKE PODRUŽNICE.

Občni zbor Grahovske čebelarske podružnice se bo vršil na Grahovem dne 2. februarja t. l. ob 1 uri popoldne v ljudski šoli z običajnim dnevnim redom. Pripomni se, da se razdeli pri tej priliki sedem Alberti-Žnidersičevih panjev, ki se nakupijo iz podpore 200 K, ki jo je naklonil podružnici deželni odbor. K obilni udeležbi vabi najuljudneje odbor.

Čebelarstva podružnica v Rihemberku bo imela dne 2. februarja t. l. na Svečnico svoj redni občni zbor v gostilni gospoda Kodriča pri postaji ob 3. uri popoldne s sledečim sporedom; 1. Pozdrav predsednika; 2. poročilo tajnika in blagajnika; 3. volitev novega odbora; 4. sprejemanje novih udov ter pobiranje udnine. Cenjeni čebelarji, pridite polnoštevilno. Storimo vsak svojo dolžnost!

F. Vidmar, predsednik.

Medeno mazilo. Če se konj obdrgne z vozno opravo do krvavega, se hitro ozdravi s sledečim mazilom: Vzame se smrekove smole, medu in voska, vsakega približno 20 gramov. K temu se naposled pridene še 350 gramov sveže neosoljene masti, vse pa raztopi nad ne premočnim ognjem. To mazilo se rabi tudi pri ostalih živalih.

Francišek Vadnal.

Protí kašlju goveje živine je umestno drgnenje s slamo, pri čemer se da bolni živali popiti pol litra pive, v kateri se primeša medu in bezgovega (suhega, zdrobljenega) listja — vsakega dve žlici. Francišek Vadnal.

Pošiljatev živih čebel je dovoljena v zabojskih pisemske oblike in sicer; v avstro-ogrskem prometu, dalje v prometu z Nemčijo, Norveško in Italijo proti taksi za zaprta pisma, in to lahko tudi priporočeno (rekomandirano). Teža zabojska ne sme presegati 250 gramov, zabojsček sam pa sme biti 14 cm dolg, 7 cm širok in 5 cm visok in na njem tanka mrežica za oddušnik. Na zabojsček se napiše naslov in prilepi potrebne znamke. Taka pošiljatev je primerna za pošiljatev sprasjenih matic v spremstvu nekoliko čebel.

Francišek Vadnal.

Je-li med slaščica ali zdravilo? Mojster Kneipp je rabil v mnogih boleznih čebelni med z uspehom kot zdravilo. Mnogo pa je ljudi, ki trde, da je med bolj slaščica, kakor zdravilo. Dokazano je dejstvo, da med ni samo zdravilo, ampak nam služi tudi kot hrana. Skoraj ves med se izpremeni v kri in pusti le malo ostankov. Če čislamo med že kot hrano, se moramo ozirati nanj kot zdravilo v dvojni meri. Že od nekdaj si je znal ohraniti svoje ime, in ljudski glas pravi, da združuje med toliko zdravil, kolikor cvetlic in rastlin je oddalo zanj svoje sokove. Nobeni gospodinji bi ne smel manjkati med v jedilni shrambi! V čem pa obstoji zdravilna moč medu? Cvetlični med vpliva neposredno in posredno. Neposredno, če pride v dotiko z bolnimi deli telesa, torej v ustih, goltancu, vratu in želodcu. Tu vpliva proti gnilobi, ker zamori v medu se nahajajoča mravska kislina vse glivice, katerih se dotakne. Dalje vpliva omehčajoče na sluzne kožice, ki so radi prehlada otekle in se strdile. V takih slučajih, posebno pri malih otrocih, kjer se ne sme ali ne more rabiti medicinskih sredstev, je med večkrat edina rešitev. Mnogo slučajev bi se dalo navesti, v katerih so mali otroci popolnoma ozdraveli, dasi so imeli vnetico grla, samo ker so uživali pristen med, zmešan z enako množino čistega vinskega kisa. Taka ozdravljenja so se mnogokrat dogajala v prejšnjih časih na deželi, ker je bival zdravnik mnogo ur daleč in so se morali zatekati starši k domačim sredstvom. Dandanes, ko je lažje priti do zdravnika, se je zavrglo

in pozabilo na domača sredstva. Posredno vpliva med na ta način, da deluje proti vsem povzročiteljem bolezni, ker se postavlja kot lahko prebavljiva in izborna hrana nasproti slabi in napačni hrani in s tem odvrča neštete bolezni. Med dela tudi tolščo. Pljučnici se pridruži kmalu shujšanje telesa, med zasluži v boju proti tej bolezni vse priznanje. Med pomaga kot ogljikov vodik proizvajati tudi potrebno gorkoto in je pri tem eden najboljših urejevalcev želodca.

Po »Naši gospodinji«.

VPRAŠANJA IN ODGOVORI.

Vprašanje: Rad bi temeljito proučil življenje čebel in čebelarstvo sploh, a ne vem, naj si kupim Gerstungovo »Der Bien und seine Zucht« ali Alfonsusov »Lehrbuch der Bienenzucht«. Morda je pa še kakšna boljša knjiga? (F. P. v Gor. T.).

Odgovor: Najnovejša večja in obenem tudi — rekel bi — najboljša čebelarska knjiga je »Lehr- und Volksbuch der Bienenzucht«. Spisal jo je Frančišek Tobisch, Wotsch a. Eger, in tudi sam založil. Gerstung je tudi imeniten.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Stvari, ki so za to številko preostale, prihodnjič! — Gosp. F. R. v S.: Ne moremo priobčiti. »Čebelar« ni bil in vsaj dokler bo ta urednik, ne bo torišče političnih mnenj. Ni pisan ne za to ne za ono stranko, temveč samo za — čebelarje. Sloga, prijatelji, sloga, po zgledu naših čebel v močnem panju!

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat** v letu.

Garantiran ajdov med, zanesljiv pitanec, prodaja po 5 kg s posodo in poštnino po 7 kron, 50 kg za 65 kron, od 100 kg višje kilogram po 1 K 20 vin. Sreš Ivan, čebelar v Bratonci, pošta Belatinc, Zala, Ogrsko. 2-1

Majhen čebelnjak, lično izdelan, prestavljen, do 2 m dolg, ali enako vrtno hišico kupi Ivan Lampe v Kranju. 2-1

Proda se nad 50 kg jamčeno pristnega **točenega medu** in nad 10 kg čistega voska.

Cena po dogovoru. Martin Podlipnik, posestnik in čebelar na Lipoglavu, pošta Radna pri Sevnici. 2-1

Radi odpotovanja v tujino prodam **12 Alberti-Znidersičevih panjev s čebelami**. Panji so popolnoma novi in natančno izdelani. Cena po dogovoru. M. Miklavčič, Volaka, p. Gorenja vas nad Škofjo Loko. 2-1

Petelin italijanske pasme, odlikovan na l. perutninarski razstavi, mlad, se ceno prodaja v šoli v Založu pri Ljubljani. 2-2

Udnina (3 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu »Slovenskega Čebelarja« v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slovenskega Čebelarja« Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik **Hinko Zirkelbach**. Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«. Tiska »Katoliška Tiskarna« v Ljubljani.